

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci **žalobce: MULTIAGRO v.o.s. Slatina**, IČ 15030342, se sídlem Slatina 116, 566 01 Vysoké Mýto, zastoupeného: JUDr. Ladislavem Hostýnkem, advokátem se sídlem Komenského 160, 562 01 Ústí nad Orlicí, **proti žalovanému: Policejní prezidium ČR**, se sídlem Strojnická 935/27, 170 00 Praha – Holešovice, v řízení o žalobách proti rozhodnutím žalovaného: 1. ze dne 29.6.2012, č.j. PPR-8936-3/ČJ-2012-0099US (dále jen „rozhodnutí ze dne 29.6.2012“), 2. ze dne 16.10.2012, č.j. PPR-18696-3/ČJ-2012-990450 (dále jen „rozhodnutí ze dne 16.10.2012“), 3. ze dne 16.10.2012, č.j. PPR-18691-3/ČJ-2012-990450 (dále jen „další rozhodnutí ze dne 16.10.2012“),

t a k t o :

- I. Žaloby se zamítají.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 29.6.2012 bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje ze dne 27.2.2012, čísla jednacího specifikovaného v tomto rozhodnutí, jímž byla podle § 76d odst. 10 písm. a) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, v platném znění (dále jen „zákon o zbraních“), uložena žalobci pokuta ve výši 20.000 Kč za správní delikt podle § 76d odst. 2 písm. a) zákona o zbraních, spáchaný tím, že žalobce jako držitel zbrojní licence skupin oprávnění A, B, C, D a E, znehodnotil 20 ks samonabíjecích pistolí značky Tokarev, blíže specifikovaných v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v rozporu s požadavkem § 1 odst. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva průmyslu a obchodu č. 371/2002 Sb., kterou se stanoví postup při znehodnocování a ničení zbraně, střeliva a výrobě jejích řezů, v platném znění (dále jen „vyhláška MPO“), přičemž došlo k porušení povinnosti stanovené v § 39 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních. Zároveň bylo rozhodnuto o zabrání předmětných zbraní.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 16.10.2012 bylo změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje ze dne 2.7.2012 tak, že žalobci byla podle § 76d odst. 10 písm. a) zákona o zbraních uložena pokuta ve výši 15.000 Kč za správní delikt podle § 76d odst. 2 písm. a) zákona o zbraních, spáchaný tím, že žalobce jako držitel zbrojní licence skupin A, B, C, D a E při znehodnocení 10 ks zbraní kategorie B, samonabíjecích pušek specifikovaných v tomto rozhodnutí, nedodržel postup stanovený vyhláškou MPO a porušil povinnost držitele zbrojní licence dle § 39 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních.

Dalším rozhodnutím žalovaného ze dne 16.10.2012 bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, ze dne 25.6.2012, jímž byla podle § 76d odst. 10 písm. a) zákona o zbraních uložena žalobci pokuta ve výši 30.000 Kč za správní delikt podle § 76d odst. 2 písm. a) zákona o zbraních, spáchaný tím, že žalobce jako držitel zbrojní licence již výše zmíněných skupin znehodnotil 10 ks zbraní kategorie „A“, útočná puška, značka výrobce CZ Uherský Brod, specifikovaných v tomto rozhodnutí, způsobem, který není v souladu s ust. § 1 odst. 1 písm. a) vyhlášky MPO, přičemž žalobce porušil povinnost držitele zbrojní licence stanovenou v § 39 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních.

Žaloby odůvodnil žalobce následujícím způsobem:

Žalobce namítl, že nebylo postupováno v souladu s právními předpisy, když správní orgán I. stupně nevyužil svých pravomocí, kterými disponuje, v souladu se zákonem o zbraních a se zákonem č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, v platném znění (dále jen „zákon o státní kontrole“), a dalšími právními předpisy. Podle názoru žalobce měla Policie ČR v rámci své pravomoci uložit žalobci povinnost uvést znehodnocené zbraně do souladu s vyhláškou MPO a stanovit k takovému postupu lhůtu a k tomuto účelu mu vrátit zbraně. Ustanovení § 63 zákona o zbraních bylo doplněno o odstavec 7 od 1.2.2009, podle kterého žadatel, kterému bylo vydáno povolení podle odst. 1, je povinen příslušnému útvaru policie, jenž povolení vydal, předložit do 10 pracovních dnů po znehodnocení nebo zničení zbraně, hlavní části

zbraně nebo zakázaného doplňku zbraně nebo výrobě jeho řezu potvrzení oprávněné osoby o jejich znehodnocení, zničení nebo výrobě jejich řezu. V případě znehodnocení zbraně, hlavní části zbraně nebo zakázaného doplňku zbraně nebo výroby jejich řezu předloží současně s potvrzením také hlavní část zbraně nebo zakázaný doplněk zbraně ke kontrole. Zákon o zbraních blíže neupravuje kontroly, ke kterým mají být zbraně žadatelem předloženy. Ve smyslu ust. § 75 odst. 2 zákona o zbraních se výkon dozoru řídí základními pravidly kontrolní činnosti podle zvláštního právního předpisu, kterým je zákon o státní kontrole, a podle jehož § 11 písm. f) jsou kontrolní pracovníci oprávněni při provádění kontroly požadovat, aby kontrolované osoby podaly ve stanovené lhůtě písemnou zprávu o odstranění zjištěných nedostatků. Za zjištěné nedostatky ve smyslu tohoto ustanovení zákona o státní kontrole měly být považovány správním orgánem I. stupně, provádějícím kontrolu, vytýkané technické nedostatky při znehodnocování zbraní, které jsou specifikovány ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Tyto nedostatky měly být uvedeny v protokolu vyhotoveném dle § 15 odst. 1 zákona o státní kontrole a k odstranění těchto zjištěných nedostatků měl správní orgán I. stupně určit žalobci lhůtu, vydat mu zbraně a ustanovit mu povinnost v téže lhůtě předložit zbraně ke kontrole dle § 75 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních, resp. dle § 39 odst. 1 písm. h) zákona o zbraních, když taková povinnost může být stanovena i ve vztahu ke zbraní kategorie „D“. Správní orgán tak mohl učinit ve formě správního rozhodnutí, a pokud by žalobce nesplnil tuto svou povinnost, tak by se teprve dopustil správního deliktu ve smyslu ust. § 76d odst. 1 písm. q) zákona o zbraních a mohla by mu být uložena pokuta až do výše 500.000 Kč ve smyslu ust. § 76d odst. 10 písm. b) zákona o zbraních. Argumentaci žalovaného k uvedenému názoru žalobce považuje za nesprávnou, když výše uvedený postup kontrolního orgánu nelze v žádném případě označit za spolupodílení se na znehodnocovacích úkonech žalobce, jak žalovaný uvedl. Uvedený postup správního orgánu by nebyl ani důvodem námítky podjatosti úřední osoby dle § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., v platném znění (dále jen „správní řád“), když žalobci není známo, z jakého důvodu by shora naznačený a zákonný postup měl zvyšovat nebezpečí korupčního jednání, jak žalovaný uvádí ve svém rozhodnutí. Umožnění nápravy správním orgánem vytýkaného nedostatečného znehodnocení zbraně by naopak bylo v souladu s ust. § 2 odst. 3 a odst. 4 správního řádu, dle kterých správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob a dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Provedení opravy nesprávně provedeného znehodnocení zbraně by všem těmto podmínkám odpovídalo a zcela jistě by bylo i v souladu s právními přepisy. Takový postup je i v souladu se zákonem o státní kontrole, přičemž správní orgán, provádějící kontrolu, žalobci neumožnil odstranění zjištěných nedostatků a hned se žalobcem zahájil správní řízení, v rámci něhož nebyl žalobce objektivně schopen nedostatky odstranit, a to zvláště za situace, kdy veškeré zbraně měl v držení správní orgán I. stupně. Žalobce zároveň nesouhlasí ani s názorem žalovaného o tom, že pokud by zbraň byla vrácena účastníkovi řízení, nebylo by možné vymáhat na něm provedení dalších znehodnocovacích úkonů, protože k takovému jednání není správní orgán I. stupně zákonem o zbraních zmocněn a účastník řízení by proto neměl žádnou povinnost požadované úkony provést. S tímto argumentem žalovaného žalobce nesouhlasí a odkazuje na uvedené ust. zákona o státní kontrole, které předpokládá, že když kontrola zjistí nedostatek u kontrolované osoby, bude mít tato osoba vlastní zájem na odstranění zjištěných nedostatků a učiní tak ve lhůtě, kterou jí stanoví kontrolní pracovník dle § 11 písm. f) zákona o státní kontrole. Žalobce jako podpůrný argument pro svůj názor popsal modelově 3 základní situace, které by mohly nastat, přičemž z nich vyplývá, že právní argumentaci žalobce je vyvrácena část rozhodnutí žalovaného o tom, že pokud by účastník řízení s dodatečnými úpravami nesouhlasil a o nedostatečně znehodnocené zbraní by

prohlásil, že už ji nemá, nebylo by možné tuto zbraň, stejně jako jejího majitele dohledat, protože znehodnocená zbraň jako zbraň kategorie „D“ nepodléhá ve smyslu § 41 odst. 1 zákona o zbraních registraci v příslušných informačních systémech, vedených Policií ČR dle zákona o zbraních. Takové jednání by dle názoru žalovaného nebylo postižitelné ani jako přestupek a ani jako správní delikt a tudíž nebylo by ani vymahatelné. Žalobce si je vědom, že zbraně jsou komoditou, které je třeba věnovat maximální pozornost, není však možné, aby veškeré podnikající subjekty byly bez dalšího považovány za potencionální pachatele přestupků, správních deliktů či dokonce trestných činů. O vrácení zbraní požádal žalobce i obchodní společnost Zelený sport, s.r.o., tj. vlastník zbraní, při ústním jednání v rámci řízení před správním orgánem I. stupně, tato žádost však byla odmítnuta se shora uvedenou argumentací. Možnost vrácení zbraně k opravě jejího znehodnocení připouští i rozhodnutí odboru bezpečnostní politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 4.5.2012. Dále žalobce namítl, že sankce, které byly žalobci uloženy uvedenými rozhodnutími, považuje za nepřiměřené. Zavedením povinné kusové kontroly znehodnocených zbraní ze strany Policie ČR je možné obecně takovému jednání přikládat menší nebezpečnost pro společnost, neboť účelem nově zavedené kontroly je zajištění takového stavu, aby každá znehodnocená zbraň byla znehodnocena v souladu s vyhláškou MPO. Důsledkem je pak nemožnost vzniku situace, kdy by se nesprávně znehodnocená zbraň ocitla mimo kontrolu státu. Žalobce poukázal na to, že zbraně předložené ke kontrole jsou do doby, než jsou mu vráceny, vedeny v evidenci žalobce jako zbraně kategorie „A“. Z pohledu právního postupu při znehodnocování zbraní je zřejmé, že se jedná o právní lapsus. Ačkoliv má subjekt, provádějící znehodnocení zbraně, dle § 39 odst. 2 písm. c) zákona o zbraních povinnost označit znehodnocenou zbraň kontrolní znehodnocovací značkou a vydat vlastníkovvi zbraně potvrzení o znehodnocení zbraně, teprve po tomto úkonu následuje kontrola faktického provedení znehodnocení. Je třeba rozlišovat mezi technickým provedením znehodnocení a právním procesem znehodnocení zbraně, včetně technického provedení znehodnocení. Právní proces znehodnocení zbraně je ukončen teprve okamžikem, kdy je znehodnocená zbraň po kontrole vrácena bez připomínek ke způsobu jejího znehodnocení, případně některým způsobem, který žalobce popsal ve třech způsobech modelové situace. Zbraně nenáleží žalobci, ale obchodní společnosti Zelený sport, s.r.o., jedná se o další významný majetkový postih žalobce, který měl být při stanovení výše pokuty zohledněn. S ohledem na rozhodnutí o zabránění věci by měla přicházet v úvahu již pouze symbolická pokuta. V žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.6.2009, žalobce navíc opakoval „v nezměněné podobě své argumenty, uvedené v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně“, které se týkaly způsobu hodnocení zbraní předložených ke kontrole. Navíc žalobce k této argumentaci dodal, že se jednalo o technickou nedokonalost při provedení úkonů při znehodnocování zbraně, účel zamýšlený vyhláškou MPO byl jednoznačně splněn, když do nábojové komory nelze vložit náboj. Žalobce v petitech žalob navrhl, aby soud žalovaná rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádřeních k žalobám žalovaný setrval na svém právním názoru, uvedeném v žalovaném rozhodnutí, když námitka o tom, že Policie ČR měla uložit žalobci nejprve povinnost uvést znehodnocené zbraně do souladu s vyhláškou MPO a stanovit k takovému postupu lhůtu a k tomuto účelu vrátit zbraně žalobci, byla obsažena již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. K námitce žalobce vztahující se k tomuto žalobnímu bodu, která obsahovala odkaz na postup stanovený v zákoně o státní kontrole, žalovaný uvedl, že tento předpis se na daný postup nevztahuje. Povinnost provést kontrolu úrovně znehodnocení je uložena příslušnému útvaru policie, který v případě, že zjistí u předložené zbraně stav, jenž je v rozporu s vyhláškou MPO, zahajuje řízení o správním deliktu

s držitelem zbrojní licence, který znehodnocení provedl. Nelze v takovém případě nedostatečně znehodnocenou zbraň vracet žadateli zpět a požadovat po něm, aby ji odnesl k dodatečnému znehodnocení oprávněné osobě. Pokud žalobce prokazatelně neprovedl postupy požadované vyhláškou MPO na první pokus a pod hrozbou uložení pokuty za spáchání správního deliktu, nevidí žalovaný žádný zřetelný důvod, proč by je měl žalobce na druhý pokus ochotně a přesně provést. Žalobci nelze právně relevantním způsobem uložit povinnost dodatečně provést znehodnocovací úpravy a opětovně takto upravenou zbraň předložit ke kontrole. Vzhledem k prokázanému nedodržení postupu podle vyhlášky MPO při znehodnocování předmětných zbraní by mohlo dojít k naplnění obavy, vyjádřené v důvodové zprávě k zákonu č. 484/2008 Sb. Uložená pokuta odpovídá zjištěným skutečnostem a byla v rozhodnutí řádně odůvodněna. Nedostatečně znehodnocené zbraně představují vždy bezpečnostní riziko už jen tím, že držitel zbrojní licence nerespektuje právní předpisy dopadající na znehodnocování zbraní, a to buď úmyslně, nebo z neschopnosti dodržet postupy, stanovené vyhláškou MPO. Je to pouze žalobce, který odpovídá při znehodnocování zbraní za provedení všech postupů, stanovených vyhláškou MPO, bez dalších následných právních úkonů, které kategorii znehodnocené zbraně s konečnou platností potvrdí. Žalobcem uvedené dělení postupu znehodnocení zbraně na technickou a právní stránku nemá oporu v zákoně o zbraních ani v předpisech vydaných k jeho provedení. Žalovaný navrhl, aby soud žaloby zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78 a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přešůpek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací-

srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, č.j. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a similii aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod proto, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. s.ř.s. dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Nejprve soud konstatoval, že žaloby spolu skutkově souvisejí, neboť v daném případě se jednalo o postih za spáchání správního deliktu dle § 76d odst. 2 písm. a) zákona o zbraních, a to žalobcem jako držitelem zbrojní licence skupin oprávnění A, B, C, D a E, přičemž uvedený správní delikt, resp. správní delikty, byly zjištěny při provádění kontrol zbraní po jejich údajném znehodnocení, které byly předloženy ke kontrole správnímu orgánu I. stupně společnosti Zelený Sport, s.r.o., se sídlem Slatina 116, Vysoké Mýto. Jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného, při znehodnocování zbraní předložených ke kontrole nebyl dodržen postup stanovený pro znehodnocování a ničení zbraní ve vyhlášce MPO, (v případě rozhodnutí ze dne 16.10.2012 byl zjištěn stav u uvedených zbraní, kdy vzájemný pohyb částí zbraně a mechanismů umožňoval střelbu, nebylo provedeno zaslepení hlavně v nábojové komoře vložení ocelového kolíku o průměru nábojové komory, když v nábojové komoře byl vložen kolík, který nevyplňoval celý průměr nábojové komory, a navíc v jednom z těchto případů nebyl odstraněn úderník; v případě

rozhodnutí ze dne 29.6.2012 byl zjištěn stav, kdy vzájemný pohyb mechanismů umožňoval střelbu, zásobníková šachta nebyla trvale uzpůsobena proti vložení zásobníku a nebylo provedeno zaslepení hlavně v nábojové komoře vložím ocelového kolíku o délce a průměru nábojové komory, když v nábojové komoře byl vložen šroub se zapuštěnou hlavou, který nevyplňoval celý průměr a délku nábojové komory). Uvedený stav zjištěný při kontrole zbraní byl v rozporu s uvedenou vyhláškou MPO (§ 1 odst 1 písm. a) a b) vyhlášky MPO), z čehož vyvodil správní orgán I. stupně a potažmo i žalovaný odpovědnost žalobce za porušení povinnosti držitele zbrojní licence, stanovené v § 39 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních, což vedlo správní orgány k závěru o vzniku odpovědnosti žalobce za spáchání zmíněných deliktů (dále jen „správní delikt“). Proto soud usnesením ze dne 11.3.2013, č.j. 52A 65/2012-39, spojil žaloby proti uvedeným rozhodnutím, když tato spolu skutkově souvisejí.

Stěžejní námitkou žalobce, kterou uplatnil ve všech třech žalobách proti uvedeným rozhodnutím, bylo jeho tvrzení o tom, že Policie ČR měla umožnit v rámci své pravomoci a měla uložit žalobci splnění povinnosti uvést znehodnocené zbraně do souladu s vyhláškou MPO a stanovit k takovému postupu lhůtu a k tomuto účelu vrátit zbraně žalobci. Správní orgán I. stupně tak měl k odstranění zjištěných nedostatků žalobci určit lhůtu vydat mu zbraně a zároveň mu stanovit povinnost v téže lhůtě předložit zbraně ke kontrole dle § 75 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních, resp. dle § 39 odst. 1 písm. h) zákona o zbraních. Pokud by žalobce nesplnil tuto svoji povinnost, dopustil by se správního deliktu dle § 76d odst. 1 písm. q) zákona o zbraních. Tuto námitku uvedl žalobce již v odvolání proti rozhodnutím správního orgánu I. stupně, přičemž žalovaný se s touto námitkou vypořádal tak, že povinnost předložit zbraň ke kontrole příslušnému útvaru policie je uložena zákonem o zbraních a v případě zjištění nesplnění povinnosti držitele zbrojní licence, stanovené ust. § 39 odst. 2 zákona o zbraních, během této kontroly projedná případný správní delikt v prvním stupni orgán dozoru dle příslušnosti k výkonu dozoru, kterým byl správní orgán I. stupně. Uvedený názor žalobce, že proces znehodnocení zbraně je ukončen teprve okamžikem, kdy je mu znehodnocená zbraň po kontrole vrácena bez připomínek ke způsobu jejího znehodnocení, nemá oporu v zákoně o zbraních a vyhlášce MPO. Vrácení zbraní bez připomínek není nijak procesně upraveno a příslušný útvar policie žádným procesním úkonem nedeklaruje úroveň stavu znehodnocené zbraně jako konečný. Žalovaný dále, ve vztahu k této námitce, konstatoval, že „pokud stav předložené zbraně odpovídá požadavkům vyhlášky MPO, může s ní její vlastník nakládat jako se zbraní kategorie „D“. Pokud ale dojde k nesplnění povinnosti uložené zněním § 39 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních, je jediným možným postupem příslušného útvaru policie zahájení řízení o správním deliktu.“ Dále žalovaný, na podporu tohoto svého závěru, uvedl v odůvodnění žalovaných rozhodnutí další úvahy (pokud by se příslušný útvar policie spolupodílel na znehodnocovacích úkonech formou svého doporučení o dodatečných úpravách, byl by nutně vyloučen z projednávání případného správního deliktu pro svůj poměr k věci ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu, nedalo by se vyloučit nebezpečí korupčního jednání, pokud je zbraň, i nedostatečně znehodnocená, opatřená kontrolní znehodnocovací značkou, je považována za znehodnocenou, pokud by účastník řízení s dodatečnými úpravami nesouhlasil a o nedostatečně znehodnocené zbraně by prohlásil, že už ji nemá, nebylo by možné tuto zbraň, stejně jako jejího majitele, dohledat atd.), přičemž žalobce s těmito úvahami v žalobách věcně polemizoval a navíc, na rozdíl od odvolání, podpořil svůj výše zmíněný názor tvrzením o tom, že při kontrole zbraní byl povinen správní orgán postupovat dle zákona o státní kontrole (žalobce odkázal na ust. § 75 odst. 2 zákona o zbraních, dle kterého se výkon dozoru řídí základními pravidly kontrolní činnosti podle zvláštního právního předpisu, kterým je zákon o státní kontrole), přičemž dle ust. § 11 písm. f) zákona o státní

kontrole jsou kontrolní pracovníci oprávněni při provádění kontroly požadovat, aby kontrolované osoby podaly ve stanovené lhůtě písemnou zprávu o odstranění zjištěných nedostatků. Za zjištěné nedostatky tak dle názoru žalobce, uvedeného nově v žalobách, ve smyslu uvedeného ustanovení zákona o státní kontrole, měly být považovány správním orgánem I. stupně provádějícím kontrolu, vytýkané technické nedostatky při znehodnocování zbraní, které jsou specifikované ve výrokových částech rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Tyto nedostatky měly být uvedeny v protokolu vyhotoveném dle § 15 odst. 1 zákona o státní kontrole a k odstranění zjištěných nedostatků měl správní orgán I. stupně určit žalobci lhůtu, vydat mu zbraně a zároveň mu stanovit povinnost v téže lhůtě předložit zbraně ke kontrole.

S tímto názorem žalovaný nesouhlasí, když podle jeho názoru nebyl správní orgán povinen, po zjištění nedostatků spočívajících v nedostatečném znehodnocení zbraní, vyzývat žalobce k odstranění těchto nedostatků, přičemž v případě zjištění těchto nedostatků, se jednalo o nesplnění povinnosti uložené ust. § 39 odst. 2 písm. h) zákona o zbraních a jediným možným postupem správního orgánu bylo zahájení řízení o zmíněném správním deliktu.

Stěžejní otázkou tedy je, zda správní orgán před zahájením řízení o správním deliktu měl, či neměl vyzývat žalobce k odstranění uvedených nedostatků, resp. k nápravě zjištěné při kontrole údajně znehodnocených zbraní mu předložených ke kontrole či nikoliv. Odpověď na tuto otázku není dle názoru soudu nutné hledat v polemice žalobce a žalovaného, týkající se této otázky, která je obsažena v rozhodnutích žalovaného, v žalobě, či ve vyjádřeních žalovaného k žalobě a v replikách k těmto vyjádřením, ale lze ji hledat pouze a jen v platné právní úpravě. Jedná se tak o právní, nikoliv skutkovou otázku, na kterou dává odpověď platná právní úprava, týkající se vzniku odpovědnosti za zmíněný správní delikt.

Podle názoru krajského soudu žalobce nesprávně spojuje dvě zcela rozdílné otázky, a to kontrolní činnost a odpovědnost za správní delikt.

Podle ust. § 63 odst. 1 zákona o zbraních lze znehodnotit nebo zničit zbraň kategorie A, B nebo C nebo vyrobit jejich řez jen na základě povolení příslušného útvaru policie, nejde-li o zhotovení řezu zbraně přímo výrobcem zbraně.

Podle § 63 odst. 7 zákona o zbraních žadatel, kterému bylo vydáno povolení podle odst. 1, je povinen příslušnému útvaru policie, který povolení vydal, předložit do 10 pracovních dnů po znehodnocení nebo zničení zbraně, hlavní části zbraně nebo zakázaného doplňku zbraně nebo výrobě jeho řezu potvrzení oprávněné osoby o jejich znehodnocení, zničení nebo výrobě řezu. V případě znehodnocení zbraně, hlavní části zbraně nebo zakázaného doplňku zbraně nebo výroby jejich řezu, předloží současně s potvrzením také zbraň, hlavní část zbraně nebo zakázaný doplněk zbraně ke kontrole; pokud rozměry neumožňují jejich předložení, sdělí místo jejich uložení. K tomu soud uvádí tyto závěry:

1. Z platné právní úpravy vyplývá, že kontrola znehodnocených zbraní byla svěřena právě příslušnému útvaru policie, a proto je správní orgán oprávněn posoudit rozsah úprav zbraní podle uvedené vyhlášky a rozhodnout o věci ve správním řízení. Správní řízení, v němž byla žalovaná rozhodnutí vydána, byla zahájena a vedena v souladu s platnou právní úpravou a soud nemohl konstatovat protizákonnost postupu správních orgánů.

Žalobcem zdůrazňovaným ustanovením § 75 zákona o zbraních je jen procesně vymezen postup při kontrolní akci dozoru, která je zásadně odvislá od svěřené věcné i místní působnosti. Krajský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného uvedeným v jeho vyjádření k žalobě, podle něhož to znamená, že držitel zbrojní licence podléhá příslušnému útvaru policie, kterým je krajské ředitelství policie podle místa pobytu fyzické podnikající osoby nebo podle sídla právnické osoby. Vymezení místní příslušnosti je uvedeno v § 75 odst. 1 písm. a) bod 1. a 2. zákona o zbraních. Je zde stanoveno, za jakých podmínek podléhá držitel zbrojní licence dozoru žalovaného jako věcně a místně příslušného správního orgánu I. stupně a kdy příslušnému útvaru policie. Oproti tomu je kontrola znehodnocené zbraně svěřena na základě znění § 63 odst. 7 zákona o zbraních výhradně příslušnému útvaru policie, který vydal povolení ke znehodnocení zbraně, a její počátek je zcela závislý na ukončení provádění znehodnocovacích postupů na zbraní a předložení znehodnocené zbraně příslušnému útvaru policie. Kontrola znehodnocené zbraně nemůže podléhat procesnímu postupu podle § 75 zákona o zbraních a nelze proto při této kontrole subsidiárně použít zákon o státní kontrole, protože procesní průběh kontrolní akce dozoru zásadně začíná předáním pověření ke kontrole ve smyslu § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole. Okolnosti, které podmiňují provedení kontroly znehodnocené zbraně podle § 63 odst. 7 zákona o zbraních, nelze subsumovat pod důvody zahájení správní kontroly, uvedené v ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) až c) zákona o státní kontrole. Kontrola znehodnocené zbraně je odvislá od data ukončení znehodnocovacích postupů, kdy žadateli o znehodnocení vzniká povinnost předložit do 10 pracovních dnů příslušnému útvaru policie potvrzení oprávněné osoby o provedení znehodnocení a zbraň. Znehodnocené zbraně jsou ke kontrole předkládány vlastníkem zbraně, který může být fyzickou osobou, nelze na takovou kontrolu aplikovat postup stanovený zákonem o státní kontrole. Předmětem kontroly znehodnocené zbraně může být pouze ověření, zda byly při znehodnocení zbraně držitelem zbrojní licence skupiny B nebo E dodrženy všechny povinnosti uložené zněním § 39 odst. 2 zákona o zbraních.

2. Nesprávný a účelový je i názor žalobce o tom, že „možnost vrácení zbraně k opravě jejího znehodnocení připouští i rozhodnutí odboru bezpečnostní politiky Ministerstva vnitra ČR, č.j. MV-27913-3/OBP-2012 ze dne 4.5.2012 (dále jen „rozhodnutí MV“), přičemž toto rozhodnutí použil žalobce ke své argumentaci o tom, že správní orgán měl při zjištění uvedených nedostatků týkajících se znehodnocení zbraní vrátit zbraně k opravě tak, aby žalobci byla dána možnost napravit uvedené nedostatky. K tomu soud podává následující výklad:

Předně je nutné konstatovat, že žalobcem citované rozhodnutí MV se vůbec nevztahuje k rozhodování žalovaného o zmíněném správním deliktu, ale jeho předmětem je zcela něco jiného, a to, rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o nařízení předběžného opatření zajištění zbraně (pistole). Z obsahu rozhodnutí MV vyplývají následující skutečnosti:

Výrokem tohoto rozhodnutí bylo zastaveno řízení a zrušeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně (Policejní prezidium ČR) ze dne 4.1.2012, č.j. uvedeného v rozhodnutí MV, kterým bylo dle § 61 odst. 1 správního řádu nařízeno předběžné opatření zajištění pistole samonabíjejí, specifikované v tomto rozhodnutí, a to jako důkazního prostředku k prokázání, že znehodnocení zbraně bylo provedeno v rozporu s postupem dle ust. § 1 vyhlášky MPO a dle ust. § 39 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních, přičemž současně bylo

vyhotoveno oznámení o zahájení řízení ve věci správního deliktu. Důvodem pro zrušení uvedeného rozhodnutí o zajištění byla nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí, když odvolací orgán zjistil následující nedostatky:

1. Před vydáním rozhodnutí o nařízení předběžného opatření nebyl účastník správního řízení seznámen s podklady rozhodnutí, čímž nebyla dodržena procesní práva účastníka řízení.
2. Správní spis nebyl kompletní.
3. Rozhodnutí bylo zmatečné (a to i pro oprávněnou úřední osobu, která je podepsala, když ve spisu není doložen ani záznam o určení oprávněných úředních osob a uvedená zmatečnost se dále týká určení příslušného orgánu k vydání tohoto rozhodnutí).
4. Z rozhodnutí nevyplývá důvod pro zajištění zbraně, když tento důvod vyplývá až z předkladu odvolání. Tímto důvodem, který byl však použit nikoli v tomto rozhodnutí, ale v předkladu odvolání, byla skutečnost, že společnost jako osoba oprávněná ke znehodnocení zbraní opatřila zbraň znehodnocovací značkou, která znamenala změnu kategorie této zbraně, z původní kategorie B na kategorii D, když nabytí do vlastnictví, držení nebo nošení zbraně kategorie B podléhá povolení, kdežto u zbraně kategorie D postačuje věk a způsobilost k právním úkonům. V této souvislosti odvolací správní orgán v rozhodnutí MV konstatoval, že „nelze akceptovat, nejsou-li v odůvodnění rozhodnutí správním orgánem uváděny skutečnosti, na základě kterých rozhoduje.“ I z toho je patrné, že nebylo možné aplikovat uvedené rozhodnutí MV jako podklad k argumentaci obhajující výše zmíněný právní názor žalobce.

Na tomto místě je nutné si všimnout podtržené části odůvodnění žalobcem předloženého rozhodnutí MV, ze které zřejmě žalobce vyvodil svůj výše zmíněný mylný názor, a to, že toto rozhodnutí v podstatě obhajuje jeho názor týkající se možnosti vrácení zbraně k opravě jejího znehodnocení v rámci řízení o výše zmíněném správním deliktu. Dále uvedená citovaná část však svědčí spíše o opaku, tj. tento názor vyvrací.

V odůvodnění rozhodnutí MV je mimo jiné obsaženo následující:

„Neuvádění podstatných skutečností v odůvodnění rozhodnutí však způsobuje nepřezkoumatelnost pro jeho zmatečnost. Na základě předloženého spisového materiálu není možné potvrdit oprávněnost postupu orgánu druhého stupně spočívajícího v nařízení předběžného opatření zajištění věci jako důkazního prostředku pro delikt ní řízení, které je zároveň s ním zahajováno. Právní úprava na úseku zbraní a střeliva neupravuje postup, který nastane v případě zjištěného znehodnocení zbraně (či střeliva) provedeného v rozporu s vyhláškou. Zcela zřejmým veřejným zájmem však je, aby provedené znehodnocení (každé) zbraně odpovídalo požadavkům stanoveným vyhláškou. V situaci, kdy subjekt, který znehodnocení zbraně provedl, neobdrží informaci, jaké konkrétní požadavky pro znehodnocení nesplnil, nemůže být sjednána ani náprava tohoto stavu. Na tuto situaci společnost ve svém odvolání poukázala, přičemž jinými skutečnostmi nebyla vyvrácena. Sjednání nápravy tím, kdo způsobil porušení konkrétního právního předpisu, tak byla znemožněna až vyloučena. To však neznamená, že za zjištěné porušení vyhlášky nelze vyvodit konkrétní odpovědnost a uložit za něj sankci (pokutu) včetně možného vyslovení propadnutí věci“. Žalobce v rozporu s obsahem a smyslem uvedeného rozhodnutí MV

„vytrhnul“ z kontextu část, která odpovídala jeho zmíněnému mylnému názoru. Uvedená citovaná část, resp. názor odvolacího orgánu o tom, že subjekt, který znehodnocení zbraně provedl, jestliže neobdržel informaci, jaké konkrétní požadavky pro znehodnocení nesplnil a nemohl sjednat ani nápravu tohoto stavu, se nevztahuje přece k rozhodnutí o zmíněném správním deliktu, když rozhodnutí MV se vztahuje ke zcela jinému druhu rozhodnutí, a to k rozhodnutí o zajištění zbraně, přičemž tento závěr odvolacího orgánu je nutné vnímat v kontextu s důvody tohoto rozhodnutí, kterým byla právě výše zmíněná nepřezkoumatelnost a zmatečnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v němž nebyly vůbec uvedeny řádné podstatné skutečnosti, čili důvody k zajištění zbraně. V tom případě správně odvolací orgán dospěl k závěru, že sjednání nápravy bylo znemožněno až vyloučeno. Tento závěr se však netýká rozhodnutí vydaného v řízení o správním deliktu. Podstatná je poslední věta z výše citované části, kterou si zřejmě podtrhl sám žalobce: „To však neznamená, že za zjištěné porušení vyhlášky nelze vyvodit konkrétní odpovědnost a uložit za něj sankci (pokutu), včetně možného vyslovení propadnutí věci.“ Tato poslední věta zcela jistě se týká již řízení o správním deliktu, když v případě rozhodnutí MV bylo současně vedeno řízení o správním deliktu, a odvolací orgán na závěr uvedené citované části jednoznačně zdůraznil, že v případě zjištěného porušení vyhlášky (jednalo se zřejmě o vyhlášku MPO o způsobu znehodnocení zbraně) již lze vyvodit konkrétní odpovědnost a uložit sankci. Kdyby odvolací orgán hodlal vyslovit něco jiného, tj. názor stejný jako žalobce v žalobách, tak by v odůvodnění tohoto rozhodnutí takový názor vyslovil, což neučinil a učinit ani v podstatě nemohl, neboť toto rozhodnutí MV, jak soud již výše uvedl, se vůbec nevztahuje k řízení o správním deliktu. Odvolací orgán pouze zdůraznil a naznačil, že v případě řízení o správním deliktu a v případě konkrétního porušení právních předpisů, týkajících se znehodnocení zbraně, by byla situace jiná a bylo by možné uložit sankci za zjištěné porušení. Jinými slovy: jestliže v případě rozhodnutí MV bylo rozhodnutí nepřezkoumatelné, když v něm vůbec nebyly uvedeny důvody zajištění, týkající se nedostatečného znehodnocení zbraní, tedy i při absenci informace adresované účastníkovi řízení, o tom, jaké konkrétní požadavky pro znehodnocení nesplnil, tak tuto situaci je nutné odlišovat od soudem projednávaných žalob, kdy žalobce naopak obdržel informaci, a to v řízení o správním deliktu, jaké konkrétní požadavky pro znehodnocení nesplnil, přičemž za v řízení o správním deliktu zjištěné nedostatky ve znehodnocení zbraní, tj. za zjištěné porušení právních předpisů, již naopak lze vyvodit konkrétní odpovědnost a uložit sankci, a to bez toho, aby žalobci byla dána „druhá šance“ tím, že mu budou zbraně vráceny k nápravě, bez vyvození odpovědnosti za porušení právních předpisů.

První žalobní bod tak shledal soud za nedůvodný.

Podle ust. § 76d odst. 2 písm. a) zákona o zbraních držitel zbrojní licence skupiny B nebo E se dopustí správního deliktu tím, že nedodrží při znehodnocování zbraně kategorie A, B nebo C nebo střeliva nebo výrobě jejich řezů postup podle § 39 odst. 2 písm. a). Podle tohoto ustanovení (§ 39 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních) držitel zbrojní licence skupiny B nebo E je povinen při znehodnocování zbraně kategorie A, B nebo C nebo střeliva nebo výrobě jejich řezů dodržovat postup stanovený prováděcím právním předpisem nebo schválený Českým úřadem pro zkoušení zbraní a střeliva, nelze-li postupovat podle postupu stanoveného prováděcím právním předpisem.

Uvedený postup pak v daném případě stanovil prováděcí předpis, čili zmíněná vyhláška MPO v ust. § 1 odst. 1 písm. a), b) a c), podle něhož při znehodnocování zbraně se

musí zajistit, aby části zbraně a mechanismy umožňující střelbu nebylo možno od sebe oddělit a aby nebyl umožněn jejich vzájemný pohyb; u zbraní se sklopnými hlavními se připouští možnost oddělit tyto hlavní (§ 1 odst. 1 písm. a) vyhlášky), při znehodnocování zbraně se provádí zaslepení hlavně v nábojové komoře vložení ocelového kolíku o délce a průměru nábojové komory; ocelový kolík je po obvodu pevně spojen s hlavním svárem; vodící část vývrtů hlavně musí být opatřena nejméně třemi otvory o průměru vývrtu hlavně vyvrtanými kolmo na osu hlavně a procházejícími pouze jednou z jejích stěn; při průměru vývrtu hlavně nad 11 mm se vrtají otvory o průměru 11 mm (§ 1 odst. 1 písm. b) vyhlášky), při znehodnocování zbraně úderník a zápalník se odstraní nebo úderník s pevným zápalníkem se zkrátí min. o zápalník (§ 1 odst. 1 písm. c) vyhlášky).

Podle § 63 odst. 6 zákona o zbraních žadatel, kterému bylo vydáno povolení podle odst. 1, je povinen do 20 pracovních dnů ode dne vydání povolení zbraň kategorie „A“, „B“, nebo „C“ předat ke znehodnocení nebo zničení nebo výrobě jejich řezu pouze osobě, která je k této činnosti oprávněna.

Z platné právní úpravy vyplývá, že kontrola znehodnocených zbraní byla svěřena příslušnému útvaru policie, a proto je správní orgán oprávněn posoudit rozsah úprav zbraní podle uvedené vyhlášky MPO a rozhodnout o věci ve správním řízení. K naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 76d odst. 2 písm. a) zákona o zbraních dojde tím, že držitel zbrojní licence skupiny B nebo E nedodrží při znehodnocování zbraně kategorie A, B, nebo C nebo střeliva nebo výrobě jejich řezů postup dle § 39 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních. Zákonným předpokladem pro vznik odpovědnosti za uvedený správní delikt je tedy porušení povinnosti dané držiteli zbrojní licence skupiny B nebo E dodržet při znehodnocování zbraně kategorie A, B a nebo C nebo střeliva, nebo výrobě jejich řezů postup dle § 39 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních. Jestliže tedy správní orgán zjistí, že tuto povinnost držitel zbrojní licence porušil, tak jediným důsledkem tohoto zjištění je zahájení řízení o tomto správním deliktu. Zákonným předpokladem pro vznik této odpovědnosti není, že tuto povinnost porušil držitel zbrojní licence až po výzvě správního orgánu k odstranění zjištěných nedostatků při znehodnocování zbraní kategorie A, B nebo C nebo střeliva nebo výrobě jejich řezů, čili platná právní úprava zákonných předpokladů odpovědnosti za uvedený správní delikt nedává vůbec správnímu orgánu možnost „napravit“ porušení uvedené povinnosti tím, že by držiteli zbrojní licence zbraně, předložené ke kontrole, vrátil k odstranění zjištěných nedostatků a teprve poté, když by tyto nedostatky odstraněny nebyly, tak že by teprve tehdy vznikla odpovědnost tohoto subjektu za zmíněný správní delikt. Zákonné předpoklady vzniku odpovědnosti za tento delikt je nutné spatřovat a hledat pouze v právní úpravě týkající se vymezení skutkové podstaty správního deliktu a nikoliv v zákonu o státní kontrole. Každý správní delikt je vymezen svými formálními znaky, které jsou představovány skutkovou podstatou, která je popsána v zákoně, v daném případě v citovaném ust. zákona o zbraních. A pokud dojde k jejímu naplnění, tak nelze aplikovat jiný právní předpis, týkající se zcela jiné otázky (kontrolní činnosti), když při naplnění skutkové podstaty daného správního deliktu má správní orgán jedinou možnost jak dál postupovat, čili postihnout protiprávní jednání pachatele správního deliktu způsobem stanoveným v právním předpisu. V dané věci tedy nebyl žalovaný oprávněn, a ani povinen, vyzývat žalovaného k odstranění zjištěných nedostatků, vracet mu zbraně k nápravě, čili podílet se v podstatě na odstranění zjištěných nedostatků, když již byla naplněna skutková podstata daného správního deliktu porušení zmíněné povinnosti žalobce. Uvedený závěr zastává i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 18.4.2013, č.j. 7 As 10/2013-30, konstatoval v obdobném případě, že „Uložení sankce

za daný správní delikt není, a ani být nemůže, podmíněno žádnou předchozí výzvou správního orgánu k uvedení znehodnocených zbraní do souladu s vyhláškou“. Navíc je nutné vycházet z toho, že každý držitel zbrojní licence obdrží koncesi pro vývoj, výrobu, opravy, úpravy, znehodnocování a ničení zbraní od živnostenského úřadu při splnění zákonem daných podmínek a po vyjádření orgánu státní správy, kterým je Český úřad pro zkoušení zbraní a střeliva, přičemž uvedené podmínky stanoví zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, v platném znění (příloha č. 3). Uvedené znehodnocování zbraní tedy nemůže provádět kdokoli, ale pouze osoba, která k tomu má splněny příslušné zákonné předpoklady, technické vzdělání a znalosti. Jestliže tedy platná právní úprava zcela jasně a srozumitelně (ve vyhlášce MPO) stanoví a popisuje postup při znehodnocování zbraní, tak žalobce nejen z důvodu, že splnil výše zmíněné předpoklady pro provádění znehodnocování zbraní, ale i z titulu obecně platné zásady „neznalost zákona neomlouvá“, byl povinen a byl schopen dodržet zmíněný zákonný postup při znehodnocování zbraní. Jestliže zákonem stanovenou povinnost žalobce nedodržel, když správnímu orgánu předložil zbraně, které nebyly znehodnoceny zákonem přesně stanoveným způsobem, tak nemůže očekávat nic jiného než, že tento správní orgán s ním zahájí řízení o zmíněném správním deliktu. Jestliže platná právní úprava stanoví jako následek za nedodržení zákonného postupu vznik odpovědnosti za zmíněný správní delikt, nemohl žalobce v dané věci logicky očekávat, že jej správní orgán bude nejprve vyzývat k odstranění zjištěných nedostatků, tedy že vlastně správní orgán nebude v zjištěné porušené povinnosti spatřovat splnění zákonného předpokladu pro vznik odpovědnosti za daný správní delikt. Žalobce spatřuje oprávněnost svého názoru v tom, že měl žalovaný postupovat dle zákona o státní kontrole, neboť dle § 75 odst. 2 zákona o zbraních, se výkon dozoru řídí základními pravidly kontrolní činnosti podle zvláštního právního předpisu, kterým je zákon o státní kontrole, a že dle § 11 písm. f) zákona o státní kontrole jsou kontrolní pracovníci oprávněni při provádění kontroly požadovat, aby kontrolované osoby podaly ve stanovené lhůtě písemnou zprávu o odstranění zjištěných nedostatků.

Dle § 75 odst. 1 dozor nad dodržováním tohoto zákona a právních předpisů vydávaných k jeho provedení vykonává a) Policejní prezidium u držitelů zbrojní licence C a ostatních skupin zbrojních licencí, pokud mají provozovny na území, které přesahuje působnost Krajského ředitelství policie... a dále příslušný útvar policie u držitelů zbrojní licence, kteří nepodléhají výkonu dozoru Policejního prezidia, a u provozovatelů střelnic k podnikatelským účelům. Podle § 75 odst. 2 výkon dozoru se řídí základními pravidly kontrolní činnosti podle zvláštního předpisu a při výkonu dozoru jsou orgány dozoru uvedené v odst. 1 oprávněny a) požadovat předložení zbraně kategorie A, B, C nebo D nebo střeliva do těchto zbraní a příslušných dokladů ke kontrole. Dle § 75 zákona o zbraních je tedy procesně vymezen postup při kontrolní akci dozoru, která vyplývá ze svěřené věcné i místní působnosti. Držitel zbrojní licence podléhá při kontrolní akci dozoru místně příslušnému správnímu orgánu, a to buď žalovanému nebo příslušnému útvaru policie, kterým je Krajské ředitelství policie podle místa pobytu fyzické podnikající osoby nebo podle sídla právnické osoby. Naproti tomu je kontrola znehodnocené zbraně svěřena na základě znění § 63 odst. 7 zákona o zbraních výhradně příslušnému útvaru policie, který vydal povolení ke znehodnocení zbraně a její počátek je zcela závislý na ukončení provádění znehodnocovacích postupů na zbraní a předložení znehodnocené zbraně příslušnému útvaru policie. Kontrola znehodnocené zbraně tak nepodléhá procesnímu postupu dle § 75 zákona o zbraních a nelze proto při této kontrole subsidiárně použít zákon o státní kontrole, protože procesní průběh kontrolní akce dozoru zásadně začíná předáním pověření ke kontrole dle § 12 odst. 2 písm. a)

zákona o státní kontrole. Okolnosti, které podmiňují provedení kontroly znehodnocené zbraně dle § 63 odst. 7 zákona o zbraních, nelze podřadit pod důvody zahájení správní kontroly, uvedené v ust. § 8 odst. 1 písm. a) – c) zákona o státní kontrole, přičemž kontrola znehodnocené zbraně dle § 63 odst. 7 zákona o zbraních je závislá na datu ukončení znehodnocovacích postupů, když žadateli o znehodnocení vzniká povinnost předložit do 10 pracovních dnů příslušnému útvaru policie potvrzení oprávněné osoby o provedení znehodnocení a zbraň. Znehodnocené zbraně jsou ke kontrole předkládány vlastníkem zbraně, který může být fyzickou osobou, a nelze na takovou kontrolu aplikovat postup stanovený zákonem o státní kontrole. Předmětem kontroly znehodnocené zbraně může být pouze ověření, zda byly při znehodnocení držitelem zbrojní licence skupiny B nebo E dodrženy všechny povinnosti uložené ust. § 39 odst. 2 zákona o zbraních. Krajský soud se tedy shoduje s názorem žalovaného o tom, že vzhledem k povinnosti uložené zněním § 39 odst. 2 zákona o zbraních, kontroluje příslušný útvar policie jak provedení všech postupů uvedených ve vyhlášce MPO, tak i vyražení znehodnocovací značky přidělené Českým úřadem pro zkoušení zbraní a střeliva na znehodnocené zbraně a vydání potvrzení o znehodnocení zbraně, přičemž nedodržení některé z těchto povinností zakládá skutkovou podstatu správního deliktu dle § 76d odst. 2 písm. a) – c) zákona o zbraních. Uvedenou námitku tedy shledal soud za nedůvodnou.

Další námitka směřuje proti sankci, kterou uložil správní orgán žalobci za spáchání uvedených deliktů, když je tato dle názoru žalobce nepřiměřená.

Uložené pokuty odpovídají skutečností zjištěným správním orgánem v rámci řízení o daném správním deliktu a byly dle § 77 odst. 2 zákona o zbraních v rozhodnutích odůvodněny.

V dané věci bylo možné uložit za zmíněný správní delikt pokutu až do výše 1.000.000 Kč (§ 76d odst. 10a zákona o zbraních). Správní orgán I. stupně vycházel při uložení sankce z ust. § 77 odst. 2 zákona o zbraních, podle něhož při určení výměry pokuty právnické osoby se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a k jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Správní orgán I. stupně správně spatřoval závažnost správního deliktu ve všech případech v tom, že účastník řízení má zákonem o zbraních svěřené oprávnění změnit kategorii zbraně, a to v posuzovaném případě z kategorie A na kategorii D, tzn., že zbraně, která musí být ze zákona o zbraních určitým způsobem evidována či registrována a k jejímuž vlastnění, držení a nošení je nutné vlastnit zbrojní licenci či zbrojní průkaz a při registrování takové zbraně je třeba mít udělenou výjimku, vytvoří jejím znehodnocením zbraň, která nemusí být žádným způsobem evidována a může ji vlastnit osoba starší 18 let, aniž by vlastnila zbrojní licenci či zbrojní průkaz a měla udělenou výjimku k vlastnění, držení a nošení takové zbraně. Správní delikt byl tak spáchán činností žalobce, a to nerespektováním postupu, stanoveného vyhláškou jako minimálního pro provedení znehodnocení. Následkem byl stav, kdy žalobce usnadnil obnovení střelbyschopnosti předmětných zbraní, které mu mají zabránit správně provedené technologické postupy znehodnocení dle vyhlášky MPO. Výše pokuty byla tak správně určena v dolní polovině stanovené hranice pro udělení pokuty. Nelze souhlasit s názorem žalobce o tom, že v současné době nepředstavuje nesprávné či neúplné znehodnocení zbraně bezpečnostní riziko tak, jak tomu bylo před přijetím novely zákona o zbraních. Takto „znehodnocené“ zbraně, tj. v rozporu se zákonem stanovenými náležitostmi,

představují vždy bezpečnostní riziko už jen tím, že držitel zbrojní licence nerespektuje právní předpisy dopadající na znehodnocování zbraní, a to buď úmyslně nebo z neschopnosti dodržet postupy stanovené vyhláškou MPO. Tvrzení žalobce, že předmětné zbraně má stále vedené ve své evidenci, odpovídá povinnosti uložené ust. § 39 odst. 1 písm. l) zákona o zbraních a upřesněné v § 12 vyhlášky 384/2002 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o zbraních. Vzhledem k tomu, že evidenci nepodléhají zbraně kategorie D, kterými jsou i znehodnocené zbraně, je odepsání znehodnocené zbraně z evidenční knihy zbraní a střeliva pouze v rovině provedení zápisu osobou, uvedenou v § 15 odst. 1 cit. vyhlášky, tzn. žalobcem nebo jím ustanoveným zbrojářem. Podle názoru krajského soudu není správný názor žalobce, že je třeba rozlišovat mezi technickým provedením znehodnocení a právním procesem znehodnocení zbraně, když, jak soud již výše uvedl, ukončení znehodnocovacích postupů není vázáno až na výsledek kontroly znehodnocené zbraně, neboť takový postup zákon o zbraních nestanoví. Proces znehodnocení zbraně je ukončen ve smyslu § 6 odst. 2 vyhlášky MPO vyražením kontrolní znehodnocovací značky na znehodnocenou zbraň, tzn. zbraň, na které byly provedeny všechny postupy, stanovené vyhláškou MPO. Jestliže tyto postupy provedeny nebyly zákonem stanoveným způsobem, vznikne porušením povinnosti držitele zbrojní licence již výše zmíněná odpovědnost za daný správní delikt. Pokuty, uložené žalobci, odráží míru nebezpečí, kterou představují uvedené nesprávně znehodnocené zbraně pro veřejný pořádek a bezpečnost. Závažnost uvedeného protiprávního jednání a důvodnost uložené sankce vyplývá i z důvodové zprávy k § 63 odst. 7 novely zákona o zbraních (zákon č. 484/2008 Sb.), podle které „za účinnosti zákona o zbraních bylo zjištěno mnoho případů, kdy byly zbraně znehodnoceny pouze formálně a po znehodnocení zůstaly plně funkční. V některých případech se jednalo i o větší množství samočinných zbraní, což představuje značné riziko zneužití těchto zbraní, např. k teroristickým útokům. Navržená úprava zajistí, aby nedocházelo k porušování předpisů o znehodnocování zbraní nebo výrobě jejich řezu a současně ztíží možnost úpravy znehodnocené zbraně na plně funkční zbraň“.

Rovněž tuto žalobní námitku shledal soud za nedůvodnou.

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.6.2012 žalobce jednak zopakoval „v nezměněné podobě své argumenty“, uvedené v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I.stupně, ke kterému dodal tvrzení o tom, že byl splněn účel zamýšlený vyhláškou MPO i v případě žalobce provedeného znehodnocení zbraní, a zopakoval dále argumentaci, že případné nedostatky technického provedení znehodnocení měly být odstraněny tak, že žalobci měl kontrolní orgán určit lhůtu pro toto odstranění. K tomu soud uvádí následující závěry:

Pro zhodnocení zákonnosti žalovaného rozhodnutí je podstatné, jakým způsobem se s těmito námitkami uvedenými již v odvolání vypořádal žalovaný správní orgán. Soud ve správním soudnictví by se totiž v takovém případě nemohl vyjadřovat k námitce, kterou uplatnil žalobce již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, takovým způsobem, že by nahrazoval činnost odvolacího správního orgánu. Krajský soud není další třetí instancí ve správním řízení. V případně drobných odchylek, tj. jestliže krajský soud se zcela neztotožní s tím, jak se odvolací orgán vypořádal s odvolacími námitkami, může pouze korigovat právní názor, o který se opírá žalované rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28.7.2009, čj. 8Afs 51/2007-87). Zároveň je nutné připomenout, že pokud žalobce uplatní stejným způsobem námitku v odvolání, i v žalobě, v takovém případě nemůže soud ve správním soudnictví zcela změnit právní názor odvolacího správního orgánu, tedy uvést k uvedené odvolací námitce jiný právní názor, než žalovaný v napadeném rozhodnutí, protože

by se jednalo o změnu právního názoru odvolacího orgánu. Podstatná změna právního názoru odvolacího orgánu soudem ve správním soudnictví by mohla vést k nezákonnosti rozhodnutí soudu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 18.10.1999, sp.zn. IV. ÚS 279/99). Proto krajský soud se musel v dané věci zaměřit v případě výše zmíněných totožných odvolacích námitek s námitkami uvedenými v žalobních bodech pouze na to, zda se s nimi žalovaný vypořádal tak, že jeho rozhodnutí je přezkoumatelné, tj. je srozumitelné a obsahuje dostatek důvodů rozhodnutí, čili netrpí vadou uvedenou v ustanovení § 76 odst. 1 písm.a) s.ř.s. V případě takové vady by totiž musel soud, jak již výše bylo uvedeno, zrušit bez žalobní námítky, tedy ex officio, žalované rozhodnutí.

Krajský soud nejprve musel konstatovat, že s argumentací týkající se způsobu znehodnocení zbraní, kterou žalobce uvedl již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně (žalobce zde zpochybňoval názor správních orgánů o nedostatečném znehodnocení zbraní, když podle jeho názoru žalobcem provedené znehodnocení odpovídalo účelu vyhlášky), se dostatečně vypořádal žalovaný ve svém rozhodnutí (jednalo se o rozsáhlou odbornou argumentaci žalovaného k bodu II. odvolání /str. 8 a 9 žalovaného rozhodnutí/). Krajský soud není další, třetí instancí ve správním řízení, která by se opětovně měla zabývat námitkou žalobce, uvedenou v průběhu správního řízení, když se jí zabýval další, odvolací orgán. Pokud měl žalobce konkrétní argumenty proti závěrům odvolacího správního orgánu, jenž se týkaly této námítky, měl možnost je v žalobě uplatnit, to neučinil, proto soud by považoval za absurdní, aby celou argumentaci vyvracející tuto námitku, opětovně v rozhodnutí citoval.

Krajský soud na základě výše uvedených skutečností dospěl k závěru, že žaloba byla nedůvodná, a proto ji musel zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšnému žalobci nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému soud toto právo nepřiznal, neboť mu žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 22. května 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
V. P.